Uns mesos crucials (2). Què vol dir liderar?

written by Joan Fonollosa | 8 de setembre de 2021

Al meu article anterior deia que aquests mesos de setembre i octubre seran crucials per a la independència (o no) de Catalunya i en feia una panoràmica del que més o menys ens espera. En aquest intentaré descriure quina és l'arrel de tots els mals i en el següent proposaré el que, a parer meu, cal fer.

Sense negar la importància i gravetat de totes les coses amb què ens tindran ocupats aquests dos mesos, totes són secundàries respecte a la qüestió principal: Catalunya necessita la independència com l'aire que respira. Per tant, res de dubtar ni de defallir. Si no volem trair tots aquells que durant tres segles han mantingut viva la flama ni, encara menys, els que viuran en aquesta terra els tres segles vinents, ara és l'hora. Ens toca a nosaltres, els catalans d'avui i a ningú més. Si no ho fem nosaltres potser no hi haurà una altra oportunitat.

Però això és una revolució i tota revolució necessita un líder. Algú que la lideri, que digui què cal fer en cada moment i la gent se'l cregui. I no el tenim. Malauradament.

Comencem amb algunes coses elementals: un líder no es nomena en una reunió de quatre capitostos tancats en un despatx. Un líder es fa liderant. Un líder és algú que s'aixeca, diu "per aquí" i la gent el segueix. Un "per aquí" que pot ser llarg i complex, però que es pot explicar en poques paraules. Una guia clara, entenedora i creïble. I si tot i això la gent no el segueix, és que no és el líder que el poble vol i necessita.

A hores d'ara la persona que millor situada està per poder exercir aquesta funció és el M.H. President Puigdemont. Però el seu capital polític ja no és el que era: està força malmès

i el seu temps s'està esgotant ràpidament. Encara en conserva una bona part i a favor seu té haver tingut l'honradesa de reconèixer que es va equivocar ara fa quatre anys. Una altra cosa és com pot ser que algú capaç d'equivocar-se d'aquesta manera arribi a ser la primera autoritat del país; però això és una altra qüestió i ja en parlarem quan siguem independents i dissenyem el nou sistema polític.

I si el president Puigdemont no l'aprofita, no passa res irreparable: hi ha altres persones que ho podrien ser; tots tenim almenys un parell de noms al cap. Però haurem de tornar a començar i perdrem un temps preciós. Per si algú no se'n recorda, tenim pressa.

Justament per això el Consell per la República no funciona, perquè està plantejat a l'inrevés. M'explico: a hores d'ara ja és clar per a tothom que els partits actuals són incapaços de fer la independència. Són uns artefactes dissenyats per a un context determinat, l'anomenat règim del 78 i sense, són com peixos fora de l'aigua. I, per definició, es tracta d'això, de sortir de l'aigua.

El Consell per la República, doncs, hauria de ser l'instrument per superar-los: tenim un líder que marca (o hauria de marcar) el camí, la gent s'hi apunta individualment i funciona de manera autònoma. I si els partits volen i poden seguir, benvinguts; però en cap cas han de tenir-hi vara alta i menys encara marcar l'agenda: com a màxim serien uns bons instruments per dur a terme allò que es decideixi.

Ben al contrari, el Consell s'ha encallat en infinites discussions sobre si aquest o aquell hi vol ser o no, i quina quota de poder li pertoca a cadascú en funció de no sé què. Discussions bizantines típiques del règim del 78.

I, naturalment, embrancats com estan en aquestes batalles irrellevants, l'eficàcia —si més no percebuda des de fora— és per dir-ho suau, fluixeta. Com pot ser que hom estigui mesos

sense rebre ni un míser correu electrònic? Com es poden necessitar setmanes per expedir un simple carnet electrònic? Quina línia política ha marcat en tot aquest temps, més enllà d'un "totxo" infumable on, per cert, no diu res semblant a un "per aquí"? Com s'entén que el Consell no tingués cap paper a l'hora de formar govern si –en teoria– es tractava precisament de fer un Govern independentista? Per què no va ser el president Puigdemont qui va dirigir les negociacions? I dic dirigir en tant que president, no negociar en nom de Junts! (bé, corregeixo, el seu capital polític estava ja massa malmès per poder fer el paper que li pertocava).

Davant d'aquest desgavell, l'única possibilitat és l'Assemblea de Representants que votarem el darrer cap de setmana d'octubre. Cal que sigui el veritable revulsiu que faci del CxRep una eina realment útil per a la independència. Això sí, com que l'Assemblea de Representants serà elegida democràticament per tots, ja veurem fins a quin punt els partits no faran mans i mànigues per col·locar-hi un nombre significatiu de militants a sou; encara sort que a hores d'ara ja tenen poca gent disponible per votar-los. I, naturalment, al costat d'aquesta Assemblea democràtica i per tant potencialment poc controlable, ja s'han espavilat perquè hi hagi una mena de "segona cambra" formada per electes –és a dir gent de partit– no fos cas que l'invent se'ls escapés de les mans.

Doncs no, justament es tracta d'això. L'Assemblea de Representants que votarem el darrer cap de setmana d'octubre ha de ser incontrolable, altrament malament rai.

I què hauria de fer aquest nou Consell? Si tot anés com ha d'anar, això seria la feina del líder: escoltar propostes, dissenyar l'estratègia i aplicar-la. En el proper i darrer article d'aquesta sèrie explicaré la meva proposta.